

Великия князь Николай, който се нами-
раше тогава въ Търново, се приготвилъ да
напустне веднага този градъ. Изпоплашенитѣ
и обхванати отъ истински панически страхъ
жители и войници въ Свищовъ и Зимничъ
се разбѣгали, като викали: „Турцитѣ идатъ!
Турцитѣ идатъ!“ Тълпата се спуснала да
бѣга по моста на Дунава, ала се натрупала
толкова много, щото мнозина изпадали въ
рѣката. 44,000 души ранени войници изпраз-
нили отъ само себе си болницитѣ въ Зимничъ,
та изпратили казаци да ги прибератъ по пж-
тищата и ги върнатъ обратно. Руския им-
ператоръ поиска съдѣйствието на Румъния.
Работата отиде даже до тамъ, щото почна да
се мълви за примирие. Ето какво промѣнение
изглѣждаше да бѣ станало въ общото поло-
жение на работитѣ, вслѣдствие на тази блѣс-
кава побѣда.

Негово Величество Султана побърза да
честити и благодари на храбритѣ си войници
и на тѣхния началникъ Османъ Паша, ко-
муто изпрати великолѣпни подаръци, придру-
жени съ едно императорско писмо. Марешала
получи отъ всѣкадѣ, а особено отъ Унгария,
многобройни писма и телеграми, съ които
му се изказваха най-живи симпатии и му